

**Intervenció del primer secretari a la inauguració
de la Conferència Oberta del PSC**

Barcelona, 27 de març de 2010

Bon dia amigues i amics,

Benvinguts tots a aquesta trobada política.

Una trobada que és una festa del debat,
de la reflexió, de les idees, de les idees del progressisme català.

Aquest estiu farà dos anys del congrés del PSC, un congrés en el que com a primer secretari vaig encarregar al company Raimon Obiols l'organització d'un espai de debat que havia de culminar en l'organització d'una Conferència Oberta, la conferència que ara inaugurarem.

Aquest espai de debat ha estat Catalunya Causa Comuna.

Raimon, vull agrair-te sincerament la feina feta.

A tu i al conjunt de persones que heu estat durant aquest temps fent reunions, xerrades, documents, diàlegs i contactes, a fi precisament d'estrènyer els contactes entre política i societat

Catalunya Causa Comuna ha estat un magnífica experiència, i ens ha ensenyat que no hi ha millor forma de recuperar els prestigi de la política que el diàleg obert.

Hem reflexionat sobre molts temes.

Hem debatut noves idees... noves polítiques...

Hem conegut, contactat i reflexionat amb molta gent.

Alguns d'ells esteu avui aquí, altres no han pogut assistir, però a tots els que heu participat us vull agrair les vostres aportacions, els vostres documents, i les vostres crítiques, perquè heu contribuït a assenyalar un camí de revitalització de la política i de major compromís ciutadà amb una orientació progressista de la societat.

He llegit amb atenció alguns dels documents que serveixen de base per aquesta conferència, i us he de dir amb sinceritat que crec que heu fet una magnífica tasca d'identificació i síntesi dels problemes que cal resoldre a Catalunya i com fer-ho.

Avui, en aquesta conferència debatrem sobre alguns dels temes que definiran la Catalunya del futur.

Vivim en un món en el que la presa de decisions, els instruments democràtics i l'acció diària dels moviments associatius necessiten de la nostra atenció, perquè la influència de les seves actuacions sobre l'acció política serà cada dia més gran.

I com no, haurem també de decidir quin volem que sigui el catalanisme del segle XXI.

Cal veure quins són els nous plantejaments del catalanisme, els objectius i els reptes del nostre autogovern, basats en el desplegament de l'Estatut d'Autonomia.

Avui és més vigent que mai la necessitat de la unitat civil del poble de Catalunya, que sempre hem defensat.

Igual que cal lluitar contra els populismes, els extremismes i la fragmentació si volem una Catalunya rica i plena, unida i socialment avançada.

I lògicament, si volem mantenir el nostre benestar, cal també lluitar contra la crisi.

La crisi està sent un problema per milers de famílies, però la nostra obligació com a socialistes és convertir-la en una oportunitat.

Hem de fer que Catalunya surti reforçada de l'actual situació, caminant cap a un model econòmic més sostenible, que no permeti que es cometin els errors del passat i que sigui capaç de contribuir al manteniment del nostre benestar.

Finalment, no es podria entendre el nostre país, sense parlar amb claredat del fenomen de la immigració.

Volem ser un país divers i cohesionat.

Catalunya sempre ha estat un país d'acollida i ho vol continuar sent. Però cal fer-ho amb rigor i responsabilitat. Com ho hem fet fins ara els socialistes, gestionant un fenomen d'una gran complexitat amb convicció i amb les idees clares.

Amigues i amics,

Sabeu que estem treballant en l'elaboració d'un Programa Marc que sigui capaç, d'establir quines són les reformes, els canvis i les accions que volem portar a terme en el futur.

En aquest esforç de renovació programàtica caldrà introduir també l'experiència del debat obert que desenvolupa la Conferència Oberta.

Cal ser valents, la societat ens reclama una adaptació constant a les seves necessitats, i nosaltres hem d'estar a l'alçada, hem de saber recollir els seus neguits, les seves propostes, i també, com no, les seves crítiques.

Estem en un any electoral, i necessitem escoltar més que mai.

Com a President de la Generalitat i com a Primer Secretari del PSC, vull escoltar més que mai a tots a aquells que ens vulguin dir alguna cosa, i us demano que m'ajudeu en aquesta tasca.

Vull idees noves. Noves persones. Nous reptes.

Els socialistes de Catalunya farem un esforç sense precedents per escoltar, i necessitem estar més oberts que mai a rebre propostes, però també crítiques.

No vull un partit monolític, sinó dinàmic. No vull un partit tancat en sí mateix, sinó obert a tots els progressistes i disposat a dialogar amb tots aquells i aquelles que ho vulguin.

No necessitem les propostes de sempre, sinó aquelles que siguin capaces de donar resposta a les noves necessitats de Catalunya.

Vull que moltíssima gent es pugui sentir reflectida en les nostres propostes perquè hagi pogut participar en la seva elaboració.

Vull una Catalunya millor, i la vull construir pel catalans, però també amb els catalans.

Vosaltres sou el millor exemple del que intento dir, i per això us estic molt agraït, perquè representeu perfectament la Catalunya que volem construir.

I a aquells que avui ens acompanyeu i no sou militants del PSC, us dic amb la mateixa il·lusió que em sento molt orgullós de comptar amb vosaltres per definir i treballar per una Catalunya millor, justa socialment, igualitària i cohesionada.

Amics i amigues

Avui celebrem, a tot el món, el Dia Mundial del Teatre.

A mi m'encanta. Hi vaig sempre que puc.

A més, a Catalunya tenim gran actors i actrius, grans teatres i directors. I un públic fantàstic que omple, cada dia més, les sales de Catalunya, del Paral·lel de Barcelona, al Teatre Fortuny, de Reus; del Kursaal de Manresa al Teatre de Salt; de La Fira de Tàrraga, al Carrer, a El Jardí, de Figueres; d'El Zorrilla, a Badalona, a La Faràndula, de Sabadell; o L'Auditori Enric Granados de Lleida....

Per commemorar el Dia, es presenta un Manifest escrit per Judi Dench, actriu britànica guanyadora de nombrosos premis internacionals. La coneixeu bé...

A Barcelona es presentarà aquest matí, ara a les 12h, als jardins de William Shakespeare, i serà llegit per la Lloï Bertrán.

Pensant en aquest Dia del Teatre, he recuperat un llibret fantàstic d'Artur Miller. Porta per títol "La Política i l'Art d'Actuar", del 2002.

Un llibre molt interessant. Ple de sentit comú i intel·ligentment provocatiu, el famós dramaturg i intel·lectual nord-americà es pregunta si "és bo que els polítics dominem les arts del teatre..."

I escriu, i cito: "... Crec que quan es viu envoltat d'aquesta massa agitada de representacions "teatral", volgudament falsejades, resulta cada vegada més difícil, per a moltíssima gent, identificar la realitat. És veritat que vivim una era d'entreteniment, de diversió però, és bo que la nostra política, si més no, sigui governada tan profundament per les arts del teatre, des de la tragèdia fins el vodevil i la farsa? No puc evitar de preguntar-me si la implacable dieta quotidiana d'emocions artificials, 'teatral', i d'idees en una llauna de conserva no està pressionant subtilment els nostres cervells... perquè confonguin fantasia i realitat..."

Acaba la cita

Doncs no, amics i amigues

La política ha d'il·lusionar, però no és una il·lusió, ha de respondre i acarar la realitat. La realitat de la crisi entre d'altres.

La política ha de ser divertida, també, però no és diversió. La política no ha de confondre la fantasia amb la realitat.

La política no pot ser un teatre, però ha de voler ser art i creació.

Art compromès i creació col·lectiva.

Per això avui estic molt content d'estar aquí entre vosaltres.

Perquè aquí hi ha una part molt important del compromís col·lectiu que pot posar la política en el lloc de comandament de la nostra societat.

Quan us preguntin què volem els socialistes i els progressistes hem de dir, alt i fort, que volem més política, més política, més política. Sense ella, les esclotxes de la nostra societat no es suturen i el progrés es separa de la justícia.

He vingut a escoltar i aprendre, no ha donar-vos cap lliçó ni cap míting, ni cap discurs.

Vull aprendre. Vull compartir. Vull saber. Vull escoltar.

Comença una llarga cursa. Una cursa que alguns volen que sigui de velocitat, però és també una cursa de fons.

Alguns volen victòries electorals... Però jo, nosaltres volem una victòria de les idees.

Si perdem la batalla de les idees no guanyarem cap d'altre.

Però això és vital el que heu fet aquest mesos i el que farem properament.

Però la victòria de les idees no serà possible si no fem un debat a fons, de noves propostes i amb noves persones, obert i plural, d'àmplia base, i representatiu de la tota la nostra societat i dels espais emergents amb noves visions.

Acabo

Jo us he d'escoltar. I tots hem d'escoltar a la nostra societat.

Escoltar el que passa encara que no sigui protagonitzat per nosaltres.

Avui el lideratge no es posar-se davant sempre de totes les causes... sinó estar al costat de les causes i la seva gent. Hem de ser una organització en xarxa, porosa, oberta... que busca causes comunes per a Catalunya.

Avui mateix, a més de ser el Dia Mundial del Teatre, viurem una gran mobilització a escala planetària. La campanya "Apaga la llum, encén el planeta".

Aquest dissabte 27 de març, a quarts de nou, es celebra l'Hora del Planeta. Servirà per demostrar que, actuant junts, tots som part de la solució al canvi climàtic.

Aquesta iniciativa pretén implicar a més de mil milions de persones i mobilitzar 6.000 ciutats de tot el món, com Barcelona i moltes d'altres els alcaldes de les quals ens acompanyen, per demostrar el suport global a l'acció contra el canvi climàtic.

El seu lema: "l'hora del planeta". Doncs sí, això.

És l'hora del planeta És l'hora de la política

És l'hora de les causes comunes

És l'hora de Catalunya

És l'hora dels socialistes i els progressistes

És la teva hora, la vostra hora, l'hora de cadascú.

És l'hora de començar aquesta cursa
Amics i amigues,
És segur que també és l'hora de guanyar-la!

Moltes gràcies per la vostra assistència, moltes gràcies per la vostra atenció.